

[Arbejdsministeren]

regler herom, primært reglen i konkurslovens § 95. Der er således sammenfald mellem de krav, der kan dækkes af garantifonden, og de krav, der kan opnå lønprivilegium i et konkursbo.

Konkursloven giver privilegium til krav på løn og andet vederlag, der er optjent ved personligt arbejde i et tjenesteforhold. Denne beskrivelse af de privilegerede krav efter konkursloven svarer til ferielovens bestemmelser, hvorefter retten til feriegodtgørelse tilkommer lønmodtager i offentlig eller privat tjeneste, og kravet på feriegodtgørelsen beregnes af den optjente løn, men ikke af sådanne tillæg til lønnen eller lønandele, som ikke er indkomstskattepligtige. En tilsvarende bestemmelse findes i kildekatteovens § 43, hvorefter der skal indeholdes A-skat af enhver form for vederlag i penge samt i forbindelse hermed ydet fri kost og logi for personligt arbejde i tjenesteforhold.

Efter skifteretspraksis er der stort set sammenfald mellem de krav, der kan tillægges konkursprivilegium, og de krav, der medfører ret til feriegodtgørelse. A-skattepligten går efter praksis noget videre, således at der kræves A-skat af tilgodehavender, der ikke anses som privilegerede (løn til administrerende direktører og bestyrelsesformænd i aktieselskaber f.eks.), men der findes ikke krav, der kan opnå lønprivilegium uden at falde ind under kildekatteoven, bortset fra krav fra lønmodtagere bosat i udlandet.

Foruden løn kan en tidligere ansat have forskellige andre krav mod arbejdsgiveren, som ikke kan tillægges privilegium, f.eks. udlæg af forskellig art. Sådanne udlæg ligestilles med krav fra andre kreditorer og falder dermed uden for løngarantien fra LG. På samme måde er det gennem en række domme fastslået, at f.eks. kørselsgodtgørelse, der svarer til statens takster og derfor ikke tilsigter at give den pågældende lønmodtager en indtægt, ikke er privilegeret.

Vedrørende feriegodtgørelse følger det direkte af ferielovens § 16, stk. 1, at der ikke skal ydes feriegodtgørelse af de lønandele, der ikke er indkomstskattepligtige. Højesteret har i en dom af 19. november 1976, UfR 1977, side 25, fastslået, at dette indebar, at der ikke skulle ydes feriegodtgørelse af nogen indkomstskattefrie udetillæg, der var indeholdt i aflønningen til eksportchauffører, og som skulle dække udgifter til overnatning og fortæring under kørslen.

LG har endnu kun haft ganske enkelte sager

af meget forskelligt indhold, hvor de i spørgsmålet omhandlede skattefrie godtgørelser i forbindelse med udlandsarbejde har været anmeldt, og der er derfor ikke skabt nogen egentlig praksis for, hvorledes sådanne krav skal behandles. LG er heller ikke bekendt med, at der har dannet sig en praksis ved skifteretterne vedrørende sådanne krav. Det er umiddelbart fondens opfattelse, at det efter den refererede domspraksis har formodningen imod sig, at krav, der ikke skal beskattes, fordi de anses for at dække udgifter og ikke give modtageren en indtægt, og som efter den nævnte højesteretsdom næppe kan anses for at være omfattet af ferieloven, skulle kunne tillægges privilegium og dermed være omfattet af garantien. Det bemærkes, at den endelige afgørelse af den konkursretlige stilling for en bestemt type af vederlag henhører under domstolene, og at LG ikke selvstændigt kan følge en anden praksis end skifteretterne.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 1149

Til statsministeren (15/9 92) af:

Steenholdt (V):

»Vil statsministeren gøre sin indflydelse gældende for at gøre noget for de grønlandske fiskere, som befinder sig i en yderst vanskelig situation, hvad økonomien angår, på grund af svigtende fiskeri?«

Begrundelse

Jeg ved udmærket, at Grønland er uden for EF, men jeg har erfaret, at fiskeriministeren vil arbejde for, at bornholmske fiskere får tilskud eller erstatning fra EF på grund af svigtende fiskeri i deres område.

I rigsfællesskabets navn synes jeg, at landets befolkningsgrupper bør behandles ens, når deres problemer er ens.

Svar (25/9 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Fiskerierhvervet er jo i Grønland et anliggende, der er overtaget af Grønlands hjemmestyre. Det må derfor bero på hjemmestyrets afgørelse, hvorvidt og i bekræftende fald hvilken hjælp der skal ydes til grønlandske fiskere, der er kommet i økonomiske vanskeligheder som følge af manglende fiskeri.